Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ELA E.H.

Permite-mi să te mai iubesc puțin

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Prolog · 7

Capitolul 1 · 13
Capitolul 2 · 25
Capitolul 3 · 37
Capitolul 4 · 45
Capitolul 5 · 51
Capitolul 6 · 65
Capitolul 7 · 75
Capitolul 8 · 83
Capitolul 9 · 93
Capitolul 10 · 101
Capitolul 11 · 107
Capitolul 12 · 113
Capitolul 13 · 121
Capitolul 14 · 129
Capitolul 15 · 137
Capitolul 16 · 145
Capitolul 17 · 151
Capitolul 18 · 157
Capitolul 19 · 167
Capitolul 20 · 173
Capitolul 21 · 193
Capitolul 22 · 205
Capitolul 23 · 213
Capitolul 24 · 223

Epilog · 229
Scrisoare terapeutică · 233
Povestea macului · 245
Mulțumiri · 251

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Ajunși la hotel, am fost întâmpinați de un prieten de-al lui Max. Îmbrăcat într-un costum negru, din care se reliefa trupul bine conturat, l-a îmbrățișat pe Max pentru câteva minute bune, după care și-a întins politicos mâna către mine.

— Eu sunt David, bine ați venit!

David, înalt de vreun metru nouăzeci și cu alură de sportiv, stătea drept în fața noastră, întâmpinându-ne cu căldură. În privirea lui puteam simți o liniște pe care nu o mai întâlnisem în niciun om din câți cunoscusem până atunci. Părea că viața este atât de uşoară pentru el…

— Felicia, i-am răspuns eu în cele din urmă, lăsându-mi mâna să fie cuprinsă de a lui.

Ne-a condus către camere, discutând cu Max despre diferite proiecte de ale lui. Când am ajuns în dreptul uşilor, s-a scuzat și ne-a lăsat să ne instalăm. Înainte însă de a intra, i-am spus lui Max în grabă, fără măcar să realizez ceea ce voi spune:

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Nu îmi place deloc tipul. Arată la fel ca Alexandru şi, mai mult, este la rândul lui patronul unei afaceri. Deja simt că am intrat într-un cerc vicios.

Max a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Nu e patronul, ci managerul departamentului de curăţenie. L-am cunoscut în urmă cu un an pe când m-am cazat în hotelul ăsta. E un tip foarte ok, dar nu te preocupa cu asta, promit că nu am să încerc să îți prezint pe nimeni şi nu am să te forţez să primeşti în viața ta pe cineva până nu ai să decizi tu. În orice caz, o să vină un moment când acest Alexandru va trebui să dispară din mintea ta.

Am lăsat capul în jos şi am oftat. Cum oare credea Max că aş putea să mă gândesc la o potențială relație cu un alt străin? Cum să uit glasul lui Alexandru ce încă trezea în mine reacții ale tuturor terminațiilor nervoase… Și totuși, Max mă determina prin afirmația lui să realizez că aveam tendința de a compara toți bărbații din viața mea cu Alexandru… îl vedeam în toți bărbații ce apăreau în jurul meu.

Realizând că m-am întristat, mi-a mângâiat părul ca un părinte ce încearcă să îşi consoleze copilul.

— Ne revedem peste două ore la cină. Dacă nu sunt în cameră, coboară la restaurant. Acum, odihneşte-te!

I-am zâmbit în timp ce intram în camera mea. Aspectul modern, dar în acelaşi timp englezesc, nu mă ajuta deloc să mă simt ca acasă. Nu mai aveam un dulăpior stricat în baie şi nici pereți care să țipe de durere

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

și dipăruseră şi pomii ce se cățărau la fereastra mea. Parchetul vechi era acum înlocuit de o mochetă gri închis, iar dezordinea provocată de romanele mele dispăruse. Nu mai aveam nimic din ce aveam cândva şi totuşi… durerea era încă în mine.

M-am aşezat pe pat şi am început să mă gândesc la Alexandru. Acum, lumea lui rămăsese netulburată şi singura inimă ce bătea neîncetat pentru el era la mii de kilometri distanță. Oare era fericit? Oare ştia că a scăpat de femeia pe care luni la rând o izgonise cu toată ființa lui? Poate…

Lăsase în urma lui o ruină, un suflet gol. Luase o copilă pe care o transformase în femeie, apoi o privise cum își distruge orice formă de feminitate prin acțiunile sale. Puritatea dispăruse sub lumina fadă a lunii, în timp ce mândria îi fusese ucisă cu fiecare răsărit, cu fiecare nouă zi, în lipsa lui. Un suflet gol căzut exact în momentul de înălțare către fericire. O femeie pe care o lăsase să guste mult prea puțin din paharul iubirii și pe care o îmbătase cu nefericire.

După ce m-am lăsat afundată în gânduri preț de câteva minute, m-am ridicat şi am mers la duş. Nu mai era nimeni care să îmi spele ruşinea sau să îmi acopere trupul sub apa caldă. Eram doar eu, cu inima mea mult prea rănită, derulându-mi în minte fiecare moment cu el. Puține momente…

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Dar câte momente sunt suficiente să mențină vie imaginea oamenilor pe care îi iubim?

Ce îi este necesar unei inimi să ajungă să pulseze pentru un străin sau să se frângă în lipsa lui? Viața nu are un manual din instrucțiuni şi, din nefericire, niciun rețetar pentru fericire…

M-am oprit pentru o clipă în fața oglinzii. Chipul meu începuse să îşi modifice aspectul. Eram o bătrână în hainele de piele ale unei tinere. Sau, poate, o tânără cu inima obosită ce nici nu gustase încă viața. Şi, totuşi, eram o copilă cu suflet îmbătrânit prematur. Mi-am pus brațele în jurul meu şi, fără a realiza, am început să mă îmbrățişez. Aveam atâta nevoie de mine acolo, să mă privesc şi să înțeleg că trebuie să mă regăsesc prin furtuna de amintiri triste, prin tumultul emoțiilor deja trecute, să mă adun, bucată cu bucată, şi să mă reîntregesc.

Mi-am pus pe mine nişte haine scoase din bagajul încă nedeschis şi am coborât la restaurant. În fața sălii, l-am văzut pe Max de vorbă cu David. În timp ce mă apropiam de ei, am auzit numele meu pronunțat de Max. Aşa că, inconştient, m-am oprit pentru o clipă.

— A suferit prea mult din cauza unui bărbat care a folosit-o aproape ca pe o prostituată. Urmele alea de durere de pe chipul ei nu au cum să fie şterse aşa uşor. Are nevoie de timp.

— Probabil că… şi nu a mai continuat zărindu-mă în fața lui, aşa că m-am pus în mişcare spre ei.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

— Ai dormit?

Glasul lui Max trăda teama de a-l fi auzit discutând.

— Doar puțin.

Vizibil stingherit, David s-a scuzat și s-a retras din conversație.

— Ne revedem curând. Să aveți poftă!

— Mă gândeam că rămâi la cină, a încercat Max să îl înduioșeze din dorința de a nu aduce în discuție ultima lui remarcă.

— Poate am să revin mai târziu!

Am petrecut timpul vorbind despre programul extrem de aglomerat al lui Max. Pe toată durata cinei am refuzat să stric atmosfera discutând despre părerea lui în legătură cu Alexandru. Cu siguranță că nu era momentul potrivit, nici acum și poate… niciodată.

— David este liber mâine şi mă gândeam că ți-ar prinde bine să îți arate împrejurimile, mi-a sugerat el subtil.

— Poate, i-am răspuns indecisă.

Nu a insistat prea tare şi, puțin după terminarea cinei, ne-am îndreptat fiecare către camera noastră.

Îmi era greu să stau într-o cameră de hotel; în ciuda faptului că singurătatea îmi era cel mai bun companion de ani de zile, locul necunoscut îmi provoca un sentiment de anxietate. Aşa că mi-am pus pe mine un hanorac şi am coborât în fața hotelului.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Când am trecut de uşile culisante ale recepției, aerul rece şi umed m-a izbit.

L-am găsit pe David, cu o cană de ceai în mână, privind strada îngustă pe care se afla hotelul înghesuit lângă alte câteva hoteluri.

— Eşti bine?

Era surprins să mă vadă, iar asta se putea observa clar din privirea lui.

— Da, simțeam nevoia să ies puțin la aer, i-am răspuns fără a privi înapoi.

— Mâine am să aranjez să ți se dea o cameră cu balcon. Aşa nu ai să mai fii silită să ieşi din cameră, dar este posibil să te deranjeze traficul. Din păcate, doar partea frontală are balcon, iar Max a fost deranjat de zgomot ultima dată. Aşa că am decis să vă ofer camerele fără balcon, dar liniştite. Mâine am să-mi repar greșeala.

M-am întors către el şi am zâmbit.

— Îmi place să ies. Pe balcon cu siguranță nu aş găsi un interlocutor.

Zâmbetul de pe fața lui a fost acoperit de cana de ceai înainte ca eu să îl pot studia, în timp ce ochii au privit pe furiş către mine. Realizând brusc că mâinile mele sunt goale, a încercat să se scuze:

— Să îți prepar un ceai. Iartă-mă, nu am realizat că nu ai unul.

— Nu refuz, i-am răspuns politicos.

După câteva minute, a apărut lângă mine cu o cană de ceai pe care mi-a întins-o uşor.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Ai grijă să nu te arzi. Este fierbinte.

L-am privit lăsându-mă cuprinsă de tristețe.

— Nu ai auzit ce a zis Max? Sunt arsă de vie şi plină de cicatrice. Nu îți face griji.

Brusc, ochii lui negri adânceau o tristețe pe care încerca să o mascheze sub apanajul cuvintelor.

— Îmi vine greu să cred că ceea ce a spus Max e adevărat. Nu poți să confunzi o femeie normală cu o prostituată, indiferent cât de handicapat emoțional eşti. Cu siguranță este o neînțelegere la mijloc.

— Vezi tu, de cele mai multe ori, oamenii au nevoie de un vinovat atunci când o situație nu este tocmai fericită. Şi cum eu sunt omul pe care Max îl iubește, poate că este normal să îl considere vinovat doar pe Alexandru. Poate că Max se consideră responsabil pentru experiența asta a mea, deşi nu ar trebui şi are nevoie de o confirmare a faptului că Alexandru şi doar el a greşit. Au fost infime momentele în care eu am considerat că acel bărbat are vreo vină. Tu cum te-ai fi comportat cu o femeie ce nu doar că se oferă gratis, dar aproape că te imploră să o ai? Şi asta fără ca tu să arăți cel mai mic semn că ți-ai dori-o…

Afirmația cred că l-a frapat căci preț de câteva minute nu a scos niciun cuvânt. Mă aşteptam să observ în privirea lui o urmă de dispreț, de judecată sau, cel puțin, o aprobare a gândurilor mele. Dar din felul în care mă privea, nu puteam distinge mai mult decât uimire şi poate… tristețe.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Când iubeşti cu adevărat, nu poți să auzi cum omul iubit este pus sub o lupă de alții, în timp ce i se evidențiază doar defecte şi greşeli. Îl vrei la fel de perfect în fața altora, cum este şi în mintea ta.

Nu poți să auzi cum cineva vorbeşte de rău un om ce pentru tine reprezintă totul. Căci, iubindu-l, ajunge să fie parte din tine… şi orice cuvânt dur adresat lui se îndreaptă, de fapt, către inima ta.

Am luat o înghițitură din ceaiul preparat de el, dar gustul extrem de ciudat mi-a îndepărtat rapid buzele de cana fierbinte.

— Dumnezeule, ce fel de ceai este acesta?

Chipul meu, deja schimonosit de gustul ciudat al băuturii, încerca să revină la normal, în timp ce David încerca să îşi controleze râsul.

Avea un râs atât de cristalin încât, pentru o secundă, grimasa de pe fața mea a fost învăluită de un zâmbet amuzat.

— Iartă-mă, a încercat el să se stăpânească, nu am realizat că este posibil să nu cunoşti ceaiul englezesc.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Este ceai negru în care adaugi lapte pentru a-l face mai catifelat.

— Da, e foarte… catifelat, într-adevăr! Poate că într-o zi chiar o să îmi placă. Până atunci am să mă bazez pe cafea pentru a fi sigură că nu dau greş, i-am mărturisit sincer.

— Probabil că ai auzit celebra sintagmă: *ceaiul de la ora 5*. Ei bine, acesta este faimosul ceai.

— La fel de faimoşi sunteți pentru felul vostru de a fi…

Şi am început să gesticulez cu mâna încercând să îmi găsesc cuvântul în engleză.

— Minunați? m-a completat el amuzat.

— Nu asta am vrut să spun. De fapt era...

— Fabuloşi, a insistat el încercând să mă convingă.

— Reci, am strigat eu, găsind cuvântul în vocabularul meu mult prea adormit.

— Reci? Cineva ne sabotează. Noi nu suntem oameni reci - și brusc şi-a corectat poziția corpului încercând să mimeze dezamăgirea.

— Dacă aş putea să judec întreaga națiune după tine, aş fi total de acord cu tine. Aş spune că englezii sunt calzi şi oferă ceai ciudat oaspeților la ore târzii.

A început din nou să râdă.

Mă simțeam comod să fiu în preajma lui. Nu trebuia să îl impresionez şi nici sa îi vorbesc în cuvinte pompoase. Conversația noastră era cea mai firească şi naturală conversație pe care o avusesem până atunci cu un bărbat,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

iar asta îmi provoca un sentiment de teamă cumva. Aşa că am decis să mă reîntorc în camera mea.

— Am să mă retrag. Mulțumesc pentru ceai!

— *Eşti binevenită*! Data viitoare, promit să îți aduc cafea sau ceai simplu de fructe. Aşa, poate, am să te țin mai mult în conversație.

I-am zâmbit. Atât de frumos spuneau englezii ca răspuns la *mulțumesc*. Nu trebuia să fie o plăcere pentru a-ți oferi ceva, ci pur şi simplu era un gest că eşti binevenit printre ei.

De ar fi ştiut el că nu ceaiul mă îndepărta, ci însăşi conversația ce mă luase prin surprindere cu starea de bine pe care mi-o provocase… Cumva, mă obişnuisem atât de tare să fiu nefericită încât alergam de frica fericirii.

Uneori, chiar şi atunci când viața se opreşte din a ne pedepsi, continuăm să o facem noi înşine, căci asta am învățat organismul să primească, iar el cere ceea ce noi i-am oferit: durere.

Când însă eram pe punctul de a trece de uşi, a strigat după mine:

— Referitor la ce m-ai întrebat mai devreme… E atât de greu să mai găseşti puritatea în sentimentele oamenilor de lângă noi, încât cred că m-aş fi asigurat că te păstrez alături de mine, chiar şi sub forma unei simple amiciții. Cât despre el, poate că n-ar fi trebuit să încerce să te cucerească, ca mai apoi să fugă de propriul joc.